

имал известна подготовка, но не и практика, със сериозното отношение, което имаше към всички възложени му пиеси, трябва да приемем, че с неговата любов към режисирането, с културата, усета и дълбоката интуиция, той с време щеше да стане голям български режисьор в истинския смисъл на думата.²²

От казаното дотук става ясно, че в този етап от развитието на сценичното ни изкуство актьорите имат нужда именно от такава личност като Яворов, която да съчетава в себе си в еднаква степен и способността за разбиране смисъла на драматургичния материал, и усета за театралния му еквивалент.

Последната постановка на Яворов, и може би най-успешната в неговата работа като режисьор в Народния театър, или поне най-обсъжданата и несъмнено най-любопитната в творческо отношение, е „Змейова сватба“ от Петко Тодоров. Премиерата е на 23 април 1911 г. и през сезона 1910/1911 е играна четири пъти, а през сезона 1911/1912 – общо седем пъти.

Основните роли Яворов разпределя първите сили на Народния театър така: Змей Горянин – Кръстьо Сарафов; Дядо Славе – Коста Стоянов; Баба Славовица – Кица Стоянова; Цена – Адриана Будевска, Елена Снежина; Любен – Гено Киров; Стоил – Добри Дундаров; Стамен – Неделю Янков; Дамян – Тачо Танев; Марта Билярката – Екатерина Златарева. Декорите и костюмите са на Александър Миленков.

Когато се заема със „Змейова сватба“, Яворов вече има натрупан сериозен театрален опит и в драматургичните му анализи, както отбелязва Владимир Василев, има „режисьорски усет“. Този натрупан опит, както и умението му да работи с актьорите стават здравата основа, върху която Яворов гради постановката си. За него „Змейова сватба“ е тъжна песен за неосъществената любов, драматичен разказ за страданията на душата. Той се интересува от проблема за измеренията на индивидуалната нравственост, за мястото на конкретния човек в околния мрачен и враждебен свят. В режисьорската си работа, чрез точно намерената темпоритмична партитура на действието и използвайки паузите, той очертава конфликта между морала на патриархалния дом и поетичния свят на Змея, към който жадно се стреми Цена. Спектакълът е опит за театрален израз на идеите на драмата за сливане на реално и митологично. Този опит се оценява високо от съвременниците. Яворов иска да съчетае „митичния образ на Змея и образа на реален човек, да съчетае и разреши проблема за битовото и фантастичното – една сценично интересна и

²² Септември, 1957, № 6, с. 166–169.